

Слово

СЕДМИЧНИК ЗА ОБЩИНТЕ
И КМЕТСТВОТА В СЕВЕРОЗАПАДА

WWW.SLOVOPLUS.COM

e-mail: slovoplyus@abv.bg, slovoplus@yahoo.com

20 - 26 ФЕВРУАРИ 2020, ЦЕНА 0,30 ЛВ.
ГОДИНА XXIII, БРОЙ 7, (1199) ISSN 1310 - 9693

Заветът на Левски - нашата национална идеология

*Ние, дейците, сме си посветили
живота за Отечеството, да работим
за толкова милиона народ, ни учеше
най-великият българин*

- Ако някой от влиятелните българи, или войвода, подкупен от чуждо правителство или от друго частно лице, поиска да ни пречи на работите по какъвто начин и да било, такъв ще се счита за неприятел и ще се наказва със смърт.

- Ако някой от служащите, като председателят и други поиска да злоупотреби със служебната власт, за пръв път ще се лиши от служба, повтором ще се извади съвсем, ако и така не изпълни, ще се накаже със смърт.

- Ние, българите, желаеме да живеем с всичките наши съседи дружествено. Ние желаем, щото тази земя, която е населена с българи, да се управлява български, т.е. съобразно с нравите, обичаите и характера на българския народ.

- Нека всяка народност, както и всеки човек, утвърди своята свобода и да се управлява по своята воля. Ние не желаеме чуждото, т.е. онова, което не е наше; но не желаем да дадем и другиму своето.

- Ние желаем за себе си свобода народна, свобода лична и свобода религиозна; с една дума свобода човеческа.

- Гледай народната работа повече от всичко друго,

повече от
себе си да я
уважава.

- Не трябва да се дава подкрепа на глупци.

- За Отечеството работим, байо. Кажете ми моите и аз твоите кривици, па да се поправим и все заедно да вървим.

- На драго сърце трябва да обичаме оновога, който ни покаже грешката и нека той е наш приятел.

> на стр. 2

**Честит
рожден ден
на**

**ИНЖ.
Александър
НИКОЛОВ**

зам.-директор на
АЕЦ "Козлодуй"

Пожелаваме му крeпко здраве и професионални успехи за развитието на енергетиката на България!

В. "Слово плюс"

Добрата новина

Движението на влаковете по направление Лом - Брусарци се възстановява от 1 март 2020 г.

Движението на влакове по направление Лом-Брусарци се възстановява от 1 март 2020 г., съобщиха кметът на община Лом г-р Георги Гаврилов, след среща с представители на ръководството на БДЖ, областния управител на Монтана Росен Белчев и кметове на общини. Срещата бе поискана от кмета г-р Гаврилов, след като от края на 2019 г. влаковете между Лом и Брусарци бяха спрени и заменени с автобуси. "Изразих категорично несъгласие с тази порочна практика, която причинява неудобства и ощетява моите съграждани. Получих уверение от ръководството на БДЖ за възстановяване на движението с влакове, както и гаранция, че линията няма да се закрива, каквито страхове имаше сред гражданите на община Лом." - каза г-р Гаврилов.

От БДЖ мотивираха решението си за временно спиране на влаковете за по две седмици през ноември и декември 2019 г., както и за месеците януари и февруари 2020 г., с липса на достатъчно локомотиви, които били на ремонт.

Кметовете на Монтана и Лом ще участват в световен форум на местните власти

Златко
ЖИВКОВ

Кметът на Монтана Златко Живков и кметът на Лом Георги Гаврилов са в състава на делегацията на Националното сдружение на общините в Република България, която ще вземе участие във форума MUNI WORDL 2020 от 18 до 20 февруари 2020 г. в Тел Авив, Израел

Георги
ГАВРИЛОВ

Събитието се организира от Федерацията на местните власти в Израел за трета поредна година. Очаква се да бъде посетено от над 9 000 участници от всички 257 израелски общини, както и чуждестранни гости от над 20 държави. Темите на форума са градската сигурност, иновации, проблеми на околната среда, подходи за градско планиране и транспорт. По предварителна програма на 18 февруари ще бъдат организирани

посещения в иновативни компании в редица израелски общини, на 19 февруари ще се проведе основната сесия, посветена на градските иновации и градската сигурност, а третият ден е отделен за Конференция на тема "Умни градове" и изложението за иновации MUNI EXPO.

Българските делегати ще имат среща и с посланика на страната ни в Израел Румяна Бъчварова.

В Монтана отвориха депо за опасни и едри отпадъци от домакинствата

В Монтана бе открито модерно депо за разделно събиране на отпадъци от домакинствата. То е с капацитет от 128 тона годишно и е разположено в началото на улица "Диана", успоредна на стария околновръстен път на града, в района на бензиностанция "Шел".

Водосвет за отварянето на новото екосъоръжение, отслужиха отец Николай и отец Емил от храм "Свети свети Кирил и Методий" в Монтана.

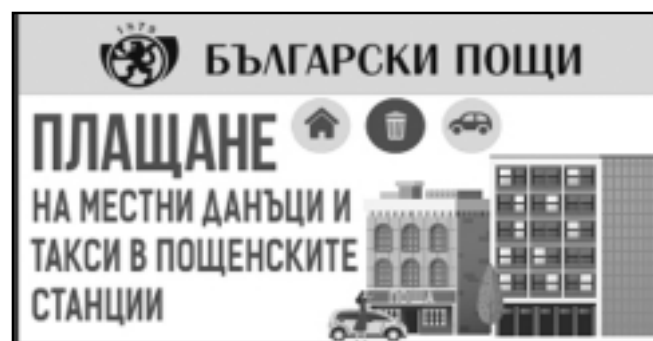
"Строихме това депо в продължение на няколко години - заявя пред журналисти кметът на Монтана Златко Живков. - Инвестирахме в него 3,5 милиона лева от отчисленията, които общината плаща на държавата за всеки тон

депонизиран отпадък". В изявлението си кметът припомни направеното в областта на опазване на околната среда през годините, което изцяло е променило Монтана.

"Благодарение на градската пречиствателна станция река Огоста е с чисти води и зарибена с пъстърва", заяви Живков.

След няколко месеца ще бъде открита и компостиращата инсталация в Монтана, с което общината ще има всички съвременни компоненти за разделно събиране на отпадъци. В новото депо могат да бъдат изхвърляни 23 вида от тях.

> на стр. 2

Коментар

Когато опозицията ни е нулева позиция?!

Георги Б. ГЕОРГИЕВ

Перманентната криза на говернето към властта на ГЕРБ и многобройните протести на различни слоеве на населението у нас и конфликтът между президентската и премиерската власт повдигат сериозен въпрос. Има ли в България сериозна и сплотена опозиция, която с години чрез предсрочни парламентарни избори да сваля от власт корумпираната правителствена коалиция между ГЕРБ и разединените патриоти. Отговорът е, да, ама не, както казваше видният журналист Бочаров.

Властта на Борисов е омръзнала на болшинството българи с корупцията си, безпардонното погазване на редица права и свободи. И грандоманската му пропаганда, "че всичко у нас е на шест, жизненият стандарт расте и демокрацията е на световно ниво." Досега "борбата" с корупцията се занимаваше с сребрни риби - кметове и малки началници. Министрите и висшите партийни кадри на ГЕРБ продължават да са недосегаеми. Дано новият главен прокурор Иван Гешев подгони и управленския елит на ГЕРБ, за да стресне останалите.

Възниква съдбовният въпрос за смяна на властта чрез създаването на обединена опозиция, годна да спечели едни предсрочни избори.

Скандалите вътре в коалицията непрекъснато създават чувство на несигурност и безперспективност, но правителството, което се клати, но не пада. Също като в баснята за лисицата и овена. Самата дума опозиция се състои от интересно съчетание между буквата О от азбуката ни и числото 0. Ако разчленим думата на две части: О като буква и нулата, излиза, че тя може да се тълкува и като "нулева опозиция" на противниците на властта. Защото партиите и обществените формации извън властта са разединени и нямат обща позиция, обединяваща солидно количеството граждани, които с масови протести на площадите да принудят Бойко Борисов да подаде за трети път и сега завинаги оставката си. Лично и тая на неговата партия ГЕРБ.

Анализът на политическата ситуация у нас показва, че правителството се крепи на олигарсите и придворните масмедии, които манипулират общественото мнение, представяйки провалите като резултат от пропагандата на комунистите и червените милионери. Създава се натиск върху опозицията със заплахи "уволнения и дискриминация".

Бойко Борисов е цар на компроматите срещу "комунистите", забравяйки, че още не си е ликвидирал партийната книжка от БКП. Бил е активист на БКП, предан на Тодор Живков телохраниел.

Не случайно Борисов за всеки нерешен проблем от неговото правителство заявява, че такъв го е наследил от комунистическото управление.

Така наречените опозиционни парламентарно представени партии и тия извън парламента се опасяват от репресии срещу тях и техните семейства.

ГЕРБ е член на Европейската народна партия, заедно със СДС и партиите на ген. Атанасов и Христо Иванов - представители на градската десница.

СДС бе привлечена като партньор на ГЕРБ в европейските и общински избори. Другите две са обединиха, но влиянието им сред избирателите е твърде скромно и Бойко Борисов въобще не ги забелязва.

Коалиционните му партньори от НФСБ и ВМРО фактически са вътрешна опозиция на ГЕРБ и издигат ръцете на премиера да приеме законови промени в тяхна полза.

Борисов със зъби и нокти се държи за тях. Защото не могат да го свалят от власт, както ДПС сваля правителството на Орешарски.

Волен Сидеров и депутатите от "Атака" симулират опозиционност спрямо ГЕРБ, напуснаха коалицията на патриотите, но продължават да гласуват за Борисов.

Партията "Воля" на Марешки и самият той са майстори на дгуличната позиция спрямо правителството. Марешки, също като Борисов, сменява по три пъти на ген своите позиции. Ходи от телевизия на телевизия с цел повишаване на своята политическа значимост. Когато е сигурен, че Бойко има подкрепа от над 121 депутати, той гласува против него. Види ли обаче, че има опасност правителството да падне, той гласува "за", спасявайки го. Намеквайки на Борисов, че е готов да замести патриотите в правителството, оставяйки ГЕРБ на власт.

ДПС също се пише опозиция, даже веднъж подкрепи вот на недоверие на БСП, обаче ДПС винаги спасява Бойко, когато има опасност от падането му от власт. Партията на Ахмед Доган е готова за коалиция с ГЕРБ, за да отстрани своите върли противници от партийния фронт.

БСП също намали атаките си срещу Бойко Борисов. Партията се намира в предконгресно избиране на председател чрез гласуване на всички партийни членове поотделно. Лозунгът на Корнелия Нинова за предсрочни парламентарни избори позагълхна, защото тя води борба с милионерите и "абонаментните" членове на ИБ на БСП за запазване на ръководния си пост.

Единствено президентът Румен Радев се оказва сериозен опонент на правителството и вдига кръвното на Бойко Борисов, че служебното правителство, което лично назначава, ще подготви следващите предсрочни парламентарни избори.

Стоящите на нулева опозиционна позиция партии и политически формации още не са осъзнали, че ако не потърсят съюзници сред другите партии и не създадат коалиция с БСП за национално спасение, власт ще водят през кризис макарон. Печалното е, че благодарният от векове е свикнал друг да му оправя съдбата, та после да намира кусури на своите нови управници.

Георги Б. ГЕОРГИЕВ

Заветът на Левски - нашата национална идеология

> от 1 стр.

● И ние сме хора и искаме да живеем човешки : да бъдем напълно свободни в земята си, там, гдето живее българинът - в България, Тракия и Македония. От каквато и народност да живеят в този наш рай, те ще бъдат равноправни с българина във всичко. Ще имаме едно знаме, на което ще пише "Свята и чиста република".

● Време е с един труд да спечелим онова, което са търсили и търсят братята французи, т.е. млада Франция, млада Русия и прочее.

● Аз съм посветил себе си на Отечеството си още от 61-во лято да му служа до смърт и да работя по народната воля.

● Чисто народният човек се бори, докогато може, за да избави своя народ по-напред, на тогава нека гледа и на други. Ако той не случи, то трябва да умре в народната си работа.

● Заклевам се пред нашето Отечество България, че ще изпълнявам точно дължността си.

● Целта ни в Българско е братство с всекиго, без да гледаме на вяра и народност. Ръката си подаваме всекиму, който желае да пролива кръв заедно с нас за живот и свобода човешка.

● Ако спечеля, печеля за цял народ, ако изгубя, губя само мене си.

● Недейте да се показваме пред външните ни братя неспособни и страхливи. Защото те, като ни гледат такива, не щат да ни вярват, че ние чувстваме вече нужда от свобода и че гледаме да отхвърлим ярема си от врата.

● Всичките неразбории, зависти, укори, които произлизат повече от глупостта, са причина за разделянето на един народ на части и тогава от него не остава нищо.

● ...От никоя страна на нищо не се надявам и никому за нищо не се молим. Всичко се състои, според нас, в нашите задружни сили. Против тях не може противостоя и най-силната стихия.

● На такива хора дай работата, които са разсъдителни, постоянни, безстрашни и великодушни.

● Ако е за Българско, то времето е в нас и ние сме във времето, то нас обръща и ние него обръщаме.

● Да бъдем равни с другите европейски народи зависи от нашите собствени задружни сили.

● Който не е чист, убивам го !

● Вчера каквото сме говорили и писали, трябва и днес да го имаме пред очи, да не ни се смеят хората в работите умре.

● Целите сме изгорели от парене и пак не знаем да духаме.

● Ако ли отникъде няма помощ за българите, то работата ни си е пак работа.

● Аз съм се посветил на Отечеството си жертва за освобождението му, а не да бъда кой знае какъв.

● Работим чисто български и не искаме да се водим по никого извън Българско.

Васил ВАСИЛЕВ

председател на Общобългарски комитет "Васил Левски"

От сайта "Поглед.инфо"

В Монтана отвориха депо за опасни и едри отпадъци от домакинствата

> от 1 стр.

Това са опаковки от опасни вещества, излезли от употреба гуми, маслени филтри, спирачни и антифризни течности, фотографски химични вещества и смеси, пестициди, флуоресцентни тръби и други отпадъци, съдържащи живак, излязло от употреба оборудване, съдържащо хлорофлуоровъглеродороди, бои, мастила, лепила, смоли, перилни и почистващи, смеси, лекарствени продукти, батерии, акумулатори, излязло от употреба електрическо и електронно оборудване, мебели и други обемни предмети от бита. След събирането им в депо то ще бъдат предавани на лицензирани фирми за безопасно унищожаване.

По график в 10 точки на града ще бъде изпращан специализиран автомобил за транспортиране на опасните отпадъци, донесени от хората.

Пишат ни от Белоградчик

Тържество на клуб "Мадона"

Костагинка КИРИЛОВА

Празника "Трифон Зарезан" или "Ден на лозаря", е неизменна част на откопешната българска традиция, съчетан с деня на влюбените "Свети Валентин", бе празнично честван от хората на Пенсионерски клуб "Мадона", град Белоградчик на 15.02.2020 г. в ресторант "Мислен камък" на същия град.

Гости на тържеството бяха техни приятели, всички влюбени в живота, пенсионерите от Пенсионерските клубове: "Веселие" гр. Видин, "Бърдици" гр. Димово, "Здравец" с. Чупрене, с. Г. Беломитини и хората от ДЦСХ "Незабравка" гр. Белоградчик.

За "Добре дошли", участниците в тържеството бяха

посрещнати с хляб и сол.

Празникът започна с приветствие към присъстващите от председателя на ПК "Мадона" - Симеон Илиев, акцентирайки на това, че "за любовта не съществуват възраст и граници".

Тържеството премина в много добро настроение за всички участници, с танци и песни.

Акцент бе конкурс за дегузация на най-добро домашно вино, оценено от комисия с Председател - Н. Симов. Призът бе присъден на И. Йосифов, гр. Белоградчик.

Във връзка с приближаващия празник "Баба Марта", всеки един от участващите в тържеството имаше възможността да се наслади на ръчно изработени мартеници, подготвени в своеобразна изложба - базар.

Кметове

Нина ПЕТКОВА, кмет на Община Георги Дамяново: Привличаме туристи с пешеходна зона до Лопушанския манастир

Нина Петкова е кмет на община Георги Дамяново от октомври 2019 г. Родена е на 13 юли 1977 г. в гр. Монтана. Има магистърска степен по икономика от Университета за национално и световно стопанство, специалност Финанси. Професионалната кариера на Нина Петкова започва от 1998 г. във фирма "Варвара", където работи до назначаването си като заместник-областен управител на област Монтана.

Цвета ИВАНОВА, kmeta.bg

Разговаряме с нея за плановете ѝ за развитие на общината.

- Г-жо Петкова, станяхте кмет на община Георги Дамяново с последните местни избори през октомври миналата година. Проучихте ли вече какво очакват от вас хората, от какво имат най-голяма нужда?

- Във всичките 13 села хората искат оживление. Имаме живописна и чиста природа, гревни занаяти и умения от стария бит. Предлагаме екологична и вкусна храна, която се търси. Задача на общината е да привлече туристи, които да я опитат. Имаме проект за изграждане на пешеходна пътека от селото до Лопушанския манастир или обратно.

Той е много посещаван, въпросът е да привлечем посетителите и към селата ни. Общината се е заела и с изграждане на пътища до къщите за гости, което да улесни туристите.

- Разбрахте ли вече от какво друго се нуждаят хората?

- И преди изборите, и след тях знаех, че хората се нуждаят от важни за живота им неща - да имат удобен превоз до общинския център и Монтана, лекар, стоматолог, осветление, патронажно обслужване, чисти села и улици. На пръв поглед това са обикновени неща, но за хората от 13-те ни села са основни. Жителите ни - към 3000 души, са преобладаващо възрастни и изискванията им са много скромни.

- Какви проекти, изпълнени през предишните години, сега ви улесняват?

- В общината по време на кметуването на депутат от ГЕРБ Дилиан Димитров са изпълнени много европейски проекти. Улиците са новоасфалтирани, сменени са водопроводи, с нови плочи са площите в основните села, обновени са обществените сгради. Задачата на новия екип е да наградим постигнатото. Има работа и за нас.

- С какво започнахте?

- В момента - с пролетно почистване. Снегът закъсня, но канавките и крайпътните платна са загръстени с шума, сухи треви и храсти. Заехме се с тяхното премахване. Искаме да изчистим селата ни, тъй като на новия сайт на общината поставяме призива: "Посетете Георги Дамяново и останете да живеете тук!".

Районът има здравословен климат, няма никакви замърсявания, тъй като не е имало никакъв вид промишленост, къщите, които се продават, не са скъпи, разстояние-

Снимка: Цвета ИВАНОВА

то от София е само 80 км. Всеки, който прекарва уикендите и отпуските си тук, е доволен от средата, спокойствието и тишината.

- В няколко от селата живеят по 15-30 души. Това означава ли, че и техните нужди трябва да бъдат задоволявани?

- Разбира се. Наскоро подменихме уличните лампи. Поставихме 130 нови, но и осветихме местата, където се събират повече хора. В Дамяново това е на автобусната спирка, където от тъмни зори се събират хора и на един мост. До 20 месеца ще подменим всички контейнери и кофи за смет. Продължихме програмата за осигуряване на топъл обяд, която изтече в края на миналата година. 100 души - възрастни, самотни, болни, продължават да получават безплатната храна.

Имаме и патронажна грижа - социален работник и медицинска сестра обикалят домовете на 19 души и на място им оказват помощ. Джишита имаме, но в общината от 30 години няма стоматолог. Най-после успяхме да привлечем един специалист, на който предоставяме общинско помещение. Боря се да открием и аптечен пункт. Смятам, че и това ще стане, няма да е постоянно присъствието на аптекар, но и няколко дни в седмицата са достатъчни за снабдяване с лекарства. Сега хората ходят до Монтана. Общината започва обучение на 12 души за социални асистенти. Имаме нужда от такива специалисти и в момента набираме кандидати на възраст от 30 до 54 години. Тогава ще разкрием и нова услуга - грижа за хора в тежко физическо състояние.

- Хляб и вода имат ли всички села?

- Да, хлябът не е проблем. Карат от града. Вода имаме, но с нея имаме проблем. Сегашните ни водоизточници са повърхностни и имаме замърсявания. Вече поканихме хидролози, които да търсят подземни водоизточници. Имаме такъв в село Дълги дел, водопроводът може да мине през цялата община и да осигури чиста вода за всички.

- С две думи, кой е основният приоритет на новия кметски екип?

- Развитие на селския туризъм.

Писателят Анатолий Петров, наш сътрудник, е приет за задграничен член на Съюза на руските писатели

Повод за новата му придобивка е романът му "Времена и съдби", в който събитията стават и в СССР през тридесетте години на миналия век, новелата му "Незагълъхнал романс" за спасения от българи руски еврей от Солун, който с българска карта за чужда самоличност достига до Дания, както и популярността на автора сред читателите в Русия.

Анатолий Петров е роден в град Оряхово. Завършил е Зоотехническият факултет на Селскостопанската академия в София и Биологическия факултет на Софийския университет "Св. Климент Охридски". Специализирал е в Московската ветеринарна академия "Академик Скрябин". Защитил е дисертация по генетика на животните. Автор е на 16 книги с разкази и новели. Носител е на персоналната награда за литератури на Община Ловеч "Ловешки меч" и на Почетен медал на Съюза на независимите български писатели.

Творчеството му е популярно в много страни. Литературната критика го определя като майстор на късия

разказ, където между другото с тънък хумор осмива неедзвите в съвременното българско общество.

Анатолий Петров е един от четиримата живи музиканти от духовия оркестър на Дико Илиев в Оряхово. Подреген е сред класиците на българската и руската литература.

Анатолий Петров

В. "Слово плюс"

РБ "Гео Милев" - Монтана

Час по родолюбие

В РБ "Гео Милев" - гр. Монтана започнаха организираните посещения на ученици, желаещи да научат интересни факти за присъствието на Васил Левски в област Монтана

В навечерието на 147-ата годишнина от гибелта на Апостола, 8 "а" и 9 "б" клас на Професионална гимназия по лека промишленост - Монтана, проведоха час по родолюбие и краезнание в РБ "Гео Милев".

Главен библиотекар Биляна Димова посрещна средношколците и им припомни биографията на Апостола и любопитни факти от революционната му дейност.

Юлия Андреева, зав. отдел "Краезнание", им представи мултимедийната презентация "По стъпките на Левски", която съдържа сведенията за местата, които е посетил Апостола и срещите му с хора от нашия район, както и снимки на изградените в негова чест паметници и паметни плочи.

Тийнейджърите с желание се включиха в "щифетно четене" на стихотворението на Христо Ботев "Обесването на Васил Левски".

Гимназистите разгледаха и документалната изложба на Държавен архив - Монтана - "Памет за Левски", която е разположена във фойейто на библиотеката, както и витрините с книги за Апостола на свободата.

Бяла Слатина

Поезия и музика за Любовта

Валентина БОБОЙЧЕВА

Поредна среща в читалището - отново със стихове и песни. Традиционната ни поредица "На чаша вино" бе посветена на любовта. Инж. Иво Цветков - кмет на Община Бяла Слатина, представители на Общинска администрация, поети, учители, ученици, лекари...

Всички ние, които обичаме поезията, музиката, виното и сме подвластни на чувството, на което "всички възрастни са покорни" - на любовта, сме заедно.

Любовта! За нея са написани много думи, съчинени много мелодии, нарисувани картини, създадени филми...

И сега песните и думите бяха наслада за душите ни: Смесен камерен хор към читалището с диригент Пламена Гешковска, Василка Цачева, известен литератор - нашият доайен на срещите ни; поетесата Красимира Милчева; Ганка Йотова - талантлива и всеотдайна в живота на читалището, с много дипломи и отличия от престижни песенни фестивали; Цветан Диковски; Иван Попов - още един талант в музиката и поезията, който тази година ще отбележи достояния си 90-годишен юбилей... Чухме много други почитатели на словото с любимите им стихове.

Тази зимна февруарска вечер - с пламъка на свещите, любовни послания и нежни мелодии, чаша вино и наздравичи... Чувство на общност и взаимност...

И топлота, и уют - в душите и сърцата ни...

В едно българско читалище, в едно българско градче - Бяла Слатина...

Честит рожден
ген на

инж. Цено
КОСТОВ

"Ветеран и емблема-тична личност на професионалното образование" - така го определя неговият приятел Васил Михов и добавя: "Сякаш е роден за другите!" И ние му се възхищаваме! Инж. Цено Костов е пример за човечност и състрадателност. Той винаги е с протегната ръка за съдействие на хората. Помагал е нееднократно и на нашия вестник! Нека все така да е добър приятел и човек! Желаем му здраве и късмет!

В. "Слово плюс"
и сдружение "Будители народни" - Монтана

Портрет на Дико Илиев дари на НЧ "Разум" Николай Пенков

Портрет на Дико Илиев дари художникът Николай Пенков на НЧ "Разум 1883". Дарението бе направено в навечерието на ежегодния концерт по повод годишнината от рождението на изтъкнатия композитор. Картината е маслена живопис и ще краси залата за репетиции на Духов оркестър "Дико Илиев". Неутралната хармония и играта с петна препращат към ритмиката на тази ненадмината музика, емблема на родния Северозапад.

"Изкуството се създава, за да бъде споделяно", убеден е Пенков. Творбата е една от трите, които той подготвя през 2014 година за националното биенале "Тенец". На другите две също са изобразени знакови за културата на Северозапада личности. Портретът на писателя Йордан Радичков е дарен на спортното училище, което носи неговото име, а на археолога Георги Александров - на регионалния исторически музей.

Читалище "Разум 1883" е третата институция, в която намира дом картина на Николай Пенков. Авторът се надява, че присъствието ѝ в залата за репетиции ще мотивира още повече музикантите за постигане на нови творчески висоти.

Празник в дома за стари хора - Берковица

Песни, танци, стихове, скечове, зарязване на лоза - така посрещнаха двата празника Трифон Зарезан и Свети Валентин на 14 февруари 2020 година гомуващите в Дома за стари хора - Берковица.

Ръководството на социалната институция и хората, живеещи в нея, отправят специални благодарности към певците и танцьорите от ПГПЧЕ "Петър Богдан" - Монтана и НЧ "Разум - 1883". Монтана и техните ръководители за положителните емоции, които предизвикаха у тях с изпълненията си, за доброто настроение, което създадоха, за любовта, която им подариха.

122 години от рождението на Дико Илиев

Дунавско хоро

Атанас ИВАНОВ

Самото заглавие подсказва безпогрешно за кого ще говорим. Остава въпросът какъв е поводът? Вероятно много читатели ще си кажат: с него започва всяка Нова година. Но има и друг повод: на 15 февруари 1898 г. е роден авторът на хорото - Дико Илиев.

И така, в село Карлуково, тогава Луковитска околия, Врачанска област, Цона Лалова Пекова ражда едно отроче, на което дават името на дядо му, вследствие на което в кръщелното свидетелство записват: Дико Илиев Диков.

Ще прескочим много факти и събития, за да стигнем до 1911 година, когато на 1 май 13-годишният юноша постъпва музикантски ученик с договор за четири години в оркестъра на 16. пехотен Ловчанлийски полк в Орхане /гн. Ботеваград/ при капелмайстора Димитър Хараламбиев. И заедно с усвояването на музикален инструмент му се налага да участва и в Балканската война.

Но както често се случва, обстоятелствата се променят. Четиригодишният срок на войнишката служба свършва, но това е времето, в което започва най-усилената подготовка за Първата световна война. И началстващите лица му заявяват: "Момче, ти досега си бил го доброволец, а сега ти е дошло времето да служиш на Царя и Отечеството." и така, войнишката му служба приключва през 1918 г., след като е воювал на Южния фронт, после на Добруджанския и пак на Южния. И там, през пролетта на 1917 г., на фронта край река Серет, в Румъния, в село Бозау, написва първото си хоро - Искърско хоро.

После следва периодът на Ньойския диктат, който военните определят като "бити, но непобедени". Войсковите части са разформироваани, военните оркестри са съкратени. А Дико Илиев живее 11 години /от 1920 до 1931 г./ в селата на Врачанска област - Карлуково, Войводово, Бяла Слатина, Букьовци, Комарево, където свири по сватби, занимава се със земеделие и пише хора: Еленино хоро, "Тодорка", Грънчарско хоро, Дайчово хоро, "Веселият Иванчо.

Към новосъздадената в Оряхово през 1928 г. войскова част, през 1931 г. се формира и духов оркестър. Там Дико Илиев постъпва музикант. От 1932 г. им изпращат и капелмайстор - Александър Вейнер, чех по народност, служил преди това в белогвардейската армия. Вейнер става учител на Дико Илиев по оркестрацията.

Но отново нещастие. През 1921 г. му се ражда едно момиче, което кръстили Александрийка. Като поотрасло, Дико я изпратил на училище във Видин. Но мизерията не прощава на никого. Съобщили му, че момичето е болно. Отишъл, взел си детето, лекували го - от ангина, после от ставен ревматизъм, сърцето, но на 21 януари 1935 г. 14-годишната Александрийка умира. Скръб помрачава сърцето на любящия баща. А същевременно в душата му напират едно хоро. Записал го и го озаглавил "Александрийка". После напуснал Оряхово и се приземил като музикант в оркестъра на Столичната полиция. Там на 18 април 1937 година написва Дунавското хоро. И още много групи.

През 1938 г. в Оряхово възстановяват славния 36. пехотен Козлодуйски полк. И през август 1938 година Дик Илиев се връща отново в полка А на 8 декември се ражда и

последното му дете. Дават му името на покойната Александрия.

Но... малко казахме дотук за творчеството му. А той пише маршове, валсове, танга, румби и, разбира се, хора. 30-те години са много плодотворни. Тогава написва четирите си най-хубави хора: Дунавското /1937/, "Наша гордост" /1934/, Добруджанско хоро /1940/, "Александрийка" /1936/.

И отново надвисват тъмни облаци. Един немски ефрейтор решава, че трябва да покори света и започва Втората световна война Дико Илиев участва в Първата фаза на войната. А след края на войната поради разформироване на 36. пехотен Козлодуйски полк е изпратен /май - ноември 1947 г./ в оркестъра на 11. пехотен Сливенски полк. Там написва знаменития си марш "Сливенци при Драва", с който години наред радиото откриваше сутрешната и обедната си програма, а хората се спираха пред инсталираните по площадите и улиците високोगоворители, за да изслушат го края този хубав марш.

През септември 1948 г. Дико Илиев се яви на изпит за военен диригент и беше назначен отново в Оряхово, където служи до пенсионирането си в края на 1957 г. и разви особено активна дейност. А след това /от 1957 до 1970 г./ ръководеше самодейни оркестри във Врачанска област.

Едва тогава, по инициатива на отделни музикални дейтели и на Врачанското окръжно ръководство българското общество научи името на автора на Дунавското хоро. Дотогава "от София /разбирай от Съюза на българските композитори/ не го признаваха". Наложил се да се намеси лично Тодор Живков и едва тогава обществото да научи името му. И да получи признание, макар и да не го приеха в Съюза на композиторите.

Дико Илиев почина на 30 ноември 1984 г. Погребан го в Монтана, където изкара последните си години при гъщеря си. На погребението му свириха три оркестра: Врачанският военен оркестър, Врачанският духов оркестър и Оряховският духов оркестър. Изсвириха му Дунавското хоро и "Сливенци при Драва".

Сега в родното му Карлуково има паметник на заслужилия им земляк, а в Оряхово има дори и музей на Дико Илиев. Няма го само в списъка на членовете на Съюза на композиторите. Но... и Моцарт не е бил член на композиторски съюз!

Наздравници за любовта и виното

Ненчо СЛАВЧЕВ

Поредният 77-ми Литературен салон, организиран от Дружеството на писателите във Видин и местното читалище "Цвят", бе първата наздравница, която постави началото на поредицата изяви, посветени на 150-годишнината от създаването на един от най-старите светилници на българщината в Северозапада. Тържеството по повод годишнината на читалище "Цвят" ще се състои на 12 април тази година във Видин.

Видинското читалище "Цвят" е основано през далечната 1870 година в деня на големия български празник на пролетта - Цветница. Не е известно кой от основателите е предложил именуването му, прието единодушно от основателите, но и до днес читалище "Цвят" е единственото с подобно име в читалищното дело на България. Осветено от духовност, и до днес то носи завета на създателите си за просвета, културно въздигане и приемственост между поколенията.

Сегашният Литературен салон започна с ретро-рецитала "Наздравници за любовта", състоял се на 13 февруари 2013 г., когато свои стихове за виното и любовта прочетоха Албена Стефанова, Катерина Ненчева, Колетка Павлова, Мария Дикова, Ненчо Славчев и Диана Сиракова - останала и до днес като традиционна водеща на салона. "Няма значение кой светец ще почетем на 14 февруари - св. Валентин или св. Трифон Зарезан - казва тя. - Важното е да бъдем себе си, да не се страхуваме да обичаме и всеки ден да отпиваме по глътка обич." "При сблъсък с любовта всеки става поет" - контрира другата водеща Росица Борисова, организатор в читалището. Тя припомни на публиката и редове от историята на видинското читалище: "Историята се турна на Цветница". Нейни бяха и дванадесетте афористични зодиакални знака по повод салона - от зодия "Рак" до зодия "Бир".

С много аплодисменти от публиката бяха приети изявите и на младите членове на Литературния клуб "Иван Деспотов" при Дружеството на писателите в града Глория и Иво, Дея, Даная и Велиса, както и сатиричния вечен спор между Диониска и Валентинка кой от двата празника е

правилно да празнуваме, подготвен от Албена Стефанова и Десислава Вълва. Освен тях, в края на литературния салон свои нови стихове прочетоха членовете на дружеството и наскоро присъединилите се към тях Сибина Оприна и Мими Димитрова.

Отделено място бе и за новата рубрика в салона - "Забравените български поети", в която бе представено творчеството на Кирил Христов, обявен през 1903 г. от Иван Вазов за най-талантливият млад български поет. Неговият триптих "Жени и вино! Вино и жени" е популярен и до днес, а някои от стихотворенията му от "Самодивска китка" се възприемат и сега като народно творчество.

Вечерта завърши с чаша вино, подсигурана от читалището и с пожелание 150-годишнината да се превърне в истински празник на българския непокорен и творчески дух.

Из книгата „Тайните подземия на България“ - 15 част

Лирата на Орфей

Милан МИЛАНОВ

> продължение от миналия брой

Петър Сивков, геолог от някогашното ДП "Геоложки проучвания" - Асеновград и наблюдаващ отдавна закрития рудник "Еньовче", Ардинско:

- Трахеолитите са трудни за обработка скали. Те са вулканичния аналог на гранитите. Издълбаните фигури, които виждам са с ширина до два сантиметра и дълбочина до три сантиметра и половина. Това си е направо "ба релеф", сериозна и трудна работа. Върху тези знаци е работено дълго време. А като гледам повърхнините им, като релефност и цвят, мисля че са хилядолетни.

Светлият им отблясък може да заблуди някого, когато се разсъждава върху давността им. Но моят четиридесет годишен геоложки опит не може да ме подведе. Ако се направи спектрография на повърхнините и на ръбовете откъм изветряване, ще се установи, че са изработени поне преди 35 - 50 века! Категоричен съм! Дори, като гледам нишите по скалата и тези знаци, изработени по вътрешната стена на водната черна, колебае се да определя кои са по-стари...

Григор Григоров, член на Националната реставраторска асоциация, отговори на въпроса ми какво следва отпук нататък:

- На първо време трябва да се осигури опазването на артефакта. Може би на самата скала трябва да се замонолитят малка плоча с надпис, който да указва накратко за какво става дума, да се добави и че обектът се охранява. Въпросът е да се опази от злонамерени лица. След това историци трябва да кажат гумата си, а специалисти да преценят обекта за бъдеща консервация. Очевидно, около тези скали ще имат много работа и археолозите. А общината, в която се намира, само ще спечели. Малък артефакт, който може да предизвика мащабно археологическо проучване. А следващите открития може от своя страна да доведат до световна популярност на Ардино и неговите жители!...

Авторът на статията пише: "Мечтата на истинските ценители на автентичните артефакти е да ги виждат и да им се любуват - тази им мечта изглежда се сбъдва.

Открит е каменният знак на "Лирата на Орфей". Вероятно следващата стъпка ще бъде археолозите да открият и самия музикален инструмент, "Златната арфа" на

Орфей, неговия нож със сребърен калф и кожения му колан. За това поне говорят тракийските легенди и досегащите открития. А ако се окаже, че и автентичният гроб на легендарния певец е някъде под скалата, добре скрит в подземието под нея, славата на "Орлови скали" няма да е по-малка от тази на Троя. Да не забравяме

искането на Евридика, любима-та на Орфей, която заръчва останките на възлюбения ѝ да бъдат "отнесени на чисто място", при "скалата, майка на орлите", на запад от големите меандри (извивки) на реката Арпеца Арда" (Източник: Блиц)

* * *

Знае ли човек, и гробът на Орфей може да се открие някой ден. Може и всеки би го желал, но тайните така ревниво бранят и отстояват присъствието си, че до нас достигат само предпазливи податки. Но те рано или късно ще отстъпят и ще ни позволят да ги разкрием.

Моля се Учителя - изумен Гавраил, още дълги години да е жив и здрав, за да мога като него да бъда полезен роду. Какво каза изумен Гавраил за лирата на Орфей ли? Ето това:

- Михаиле, знаците на скалата край Ардино са направени по времето, когато е изграждано светилището край Татул.

- С каква цел, Учителю? Знаците показват ли нещо?

- Те насочват към комплекс-светилище, където се провеждали не само ритуали, но и много празници, чествания, обучения и практики, свързани с музиката, слънцето, слънчевата енергия и Вселенското знание.

- Става въпрос за светилището край Татул?

- За него.

- Върху камъка освен лирата има звезди и други знаци. Те какво означават?

- Това, което вече ти обясних - отсече изуменият, нежелателно да даде повече обяснения. Разбрах, нямаше право да разкрива значението им.

- Учителю, може ли да се направи извод, че знаците посочват къде е гробът на Орфей?

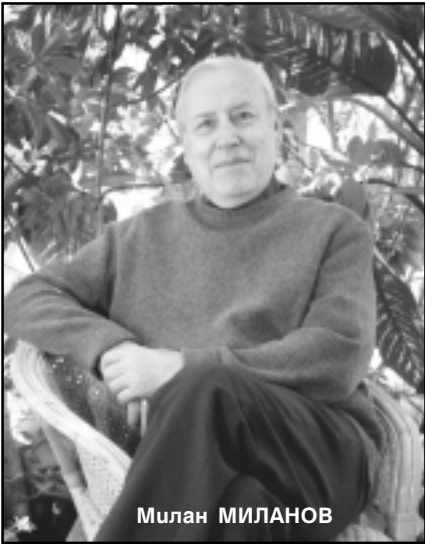
- Не, приятелю, не. Като цяло, знаците не дават указания за гроба на Орфей.

- Знам, че е така, защото бях писал къде се намира гробът на Орфей в Евридика. Но нали трябва да се подскаже на учените какво означават знаците...

Изумен Гавраил поклати глава:

- Е, щом сме свършили с обясненията, да преминем към рогатата жена. Ще четеш или? Я, първо да видя на лаптопа фотографията, пък и аз мога да чета.

Това и направих.

Милан МИЛАНОВ

На 22.02.2020 г. се навършват 95 години от рождението на Иван Димитров Георгиев Ъотора/

Иван Димитров Георгиев - Ботора е прототип на председателя Активен участник в социалистическото строителство на селското стопанство и антифашистката съпротива 1941-1944 година

Слизайки надолу по коловозите към с. Долна Вереница, спрях на завет при един овчар. Заприказвахме се като познати. Каза, че е от съседното село. Докарал тук стадото на водопой.

- А стадото чие е? - попитах овчаря.

- Наше е, на заредата. Полека-лека се връщаме към добитъка. То селски дом без добитък може ли? А ние, старите, да има с какво да се занимаваме.

- Виждам - започна след малка пауза овчарят, - че не си оттук. Къде си тръгнал в този вятър?

- В Голомош - отвърнах му аз. - Бях в Жеравица, пък оттам реших да прескоча направо в Голомош.

- Ще изстинеш, вятърът пронизва чак до костите. А си тръгнал като посред лято.

- Не е страшно, ще изтърпя.

Казах му това, да не разбере, че се плаша. Иначе едва понасях студа

3.

- Та, казваш ти, че не си тукашен. Отде си тогава? - започна отново овчарят. - Как те казват?

- Андрей се казвам, дядо. Викат ми още Денко, по името на дядо ми. От балканските села съм. Виждаш ли там, горе, гдето се белее снегът. В подножието на тези три чуки е моето село.

- Че що чиниш тук, по нашите села? Гледам те, не мязаш на началство. Сигурно си от онези там, в полето, дека работят на сондите. А ми приличаш на онзи от града, дето бе на събранието ни преди година-две. Нищо. Може и да не си бил на това събрание. Но щом се навърташ тядва, сигур си чул.

- Какво? - наострих слух.

- За събранието на текезесето, годишното. На него бе един от града. Също като тебе. Такъв един рус, със сини очи. Началство, изглежда, че беше. Три пъти думата зима момчето, но е би... А председателю, нашия де, знаеш ли го?

- Зная го, дядо. За пръв път не идвам по тези места.

- Искаа да го земат у града Говореха, че и назначение имал. Повишили го. Но е би...

- Защо?

- Мина доклада. Мина това-онова. Дойде ред да освободим председателя. Онзи от града, досущ твоя милост, повтори, че и потрети. Не могло по-горно решение да се погавза. Председателя, така си му викахме ние, и той си бил дал съгласието. Но нашите не щат и да го чуят. Не може, казват, така. Искаме си го и това е... Че стана и той. И той като този от града. Решение е това, другари. Не може да не се съгласите. Иначе положението ще се усложни. Тогава стана бригадирът ни. Човек, дето никому не цепи басма. Та зе думата той и хората млькнаха. Млькнаха, да чуят кво ще каже бригадирът.

А он: "Чеви кажем това, дека го каза министъра тая заран по радиото. Щото той кво каже, то е истина. А каже ли го министъра, ще трябва да е така. Иначе какъв министър ще е!? Та, той, министъра, де, каза, това с ушите си го чух. че кооператорите трябва сами да решат кой да им бъде председател. Точно така го каза. Жена ми, и тя го чу. Лаесе и други хора да са го чули. Та, питам аз - кого да слушаме? Министъра или другаря от града!?"

Думите на бригадира паднаа като меелем на душата ни.

Ти не знаеш що за човек беше нашият председател. Толкова години ни бе водил, да му е здраве още толкова се така да ни води. Защото си е нашенско момче. Партизанче бе. После учи. Завърши за учител. Но не побегна по градищата. Викаха го и у София, но не рачи. Върна се при нас. Председател ни стана. В ония години трудно се намерваха хора за председатели. Никой не искаше да стане начело. По колко получавахме тогава? По стотинки за трудовен. А той се хвана, дето се вика, застана начело. И удържа. Удържа, оти си е наш и милее за ТКЗС-то...

Думите на бригадира секаш належа масло в огъня. Наскачаха нашенци един през друг И викат: "Не може, та не може. Не одобряваме листата на управителния съвет. Иначе напускаме събранието, пък вие правете квото знаете."

Вера ти казвам, момче, беме готови да напуснем събранието. Стана и партийният. Че и той говори. Наказа човекът приказки от убави, по-убави. Но пак не би. И вписаха председателя ни отново в листата. Донесоха машини. Изписаха нови бюлетини. И го избрахме пак. Оти си е нашенско момче. Разбира и от агрономия, и от всичко. А и стопанството ни замогна. По пет лева стигнахме на трудовен. А ако не бе ланската градушка, щееме и над пет да отидем.

- Та, думаш ти, момче, че не си чул за това събрание. То всички го знаят наоколо. Но щом не си тукашен, вервам ти, може да не си го чул...

Стадото вече пълеше към билото на шумака. Малко му оставаше да превали отгътк бaira, към жеравишките ниви. Старецът плю на ръцете си, хвана тоягата и като че ли заговори сам на себе си:

- Само да спре веднъж този проклет вятър и ще почне да вали. Но не спира тази хала. Прогони хората от работата.

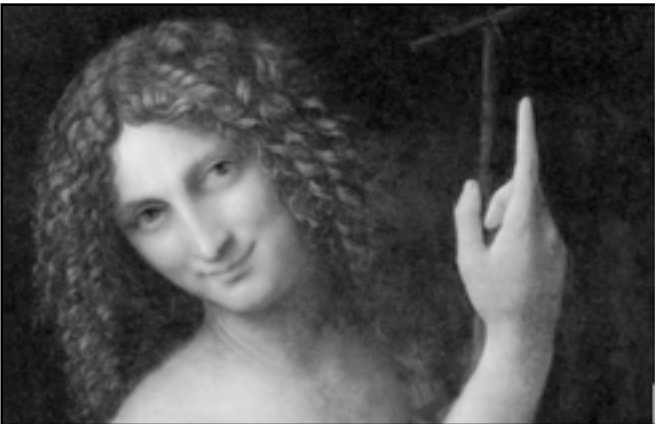
- Хич никой ли не излиза на полето - обади се на свой ред аз.

- Намират се по някои. Ей там, в завета - и той посочи натам към долчинката - две звена от Голомош разсаждат тютюн. Но ще измръзнат хорицата, работят с вода.

От книгата на Димитър Младенов "Голомошко лято"

Мистериозният Леонардо да Винчи

Хиляди хора са виждали в Лувъра, или на снимка, знаменитата картина "Йоан Кръстител" на гениалния италиански художник Леонардо да Винчи, рисувана в периода 1514 - 1516 година и са останали възхитени от нея. Макар и твърде странна, рисувана не по канона, картината не показва с нищо, че в нея има скрита тайна. И може би тайната е щяла да остане неразгадана до днес, ако уфолози, с помощта на рентген, не бяха открили в шедровъра скрит образ - глава на извънземен представител. Какво е накарало уфолозите да подложат на рентгеново изследване картината "Йоан Кръстител"? Навярно са забелязали нещо в нея, което ги е провокирало, но какво? Може би необичайният образ на млад светец, или ръката му, сочеща настойчиво

Йоан Кръстител. Картина на Леонардо.

невидим обект в черния фон на картината? Картина, в която зад обекта няма пейзаж, така характерен за други произведения на Леонардо. Защо Леонардо пресъздава фигурата на светеца, обвита с тъмна мъгла и нарисувана в техниката sfumato, измислена от самия него.

Може би, защото с тази техника, отличаваща се с наслования на полупрозрачни пластове велатурен лак, като се разместват контурите на всеки следващ слой, се придава на картината особена, замъглена, въздушна перспектива и по-голяма дълбочина на фона.

След рентгеновото изследване на картините на гениалния италиански художник, експерти са установили, че за да постигне желания резултат в своята техника, да Винчи понякога е нанасял на платното боя с дебелина два микрона, а общата дебелина на слоя боя била тридесет-четириде-

Образ на извънземен.

сет микрона. На платното отсъстват всякакви пръстови отпечатащи, въпреки че картината е изследвана с най-модерна техника. Изследователите не успели да открият следи от четката на майстора - дори и на микроново. Повърхността на картината била абсолютно гладка. Как тогава художникът е успял да сътвори толкова микроскопично изпълнение? Една загадка, останала неразкрита до днес. Какво било учудването на изследователите, когато открили на платното нарисувана глава на извънземен!

Специалистите обясняват, че да се види изображението на скрития извънземен, картината трябва да се отрази симетрично по хоризонталата. И въпреки това, скритият обект все още не можел да се забележи. Всъщност, за да се види извънземният, само огледало не е било достатъчно. Неговият портрет бил толкова внимателно прикрит, че образът може да се забележи само чрез компютърна обработка на изображението, с равномерно осветяване на фона. И когато образът на тайното същество се разкрил, всички били зашеметени, когато забелязали на картината глава на извънземен хуманоид, познат ни от рисунките и филмите. Огромни очи, стесняващ се към брадата череп, мощно чело, тясна уста и липса на нос. Това бил каноничен, ако може така да се каже, портрет на извънземен. По-точно се виждала половината от портрета.

Но целият образ на госта от космоса може да се види, ако използваме огледало, за да разгледаме картината.

* * *

Продължава в следващия брой

Във Вършец избраха най-хубавото домашно вино

Евелина ГЕОРГИЕВА

От незапомнени времена колоритният и самобитен празник на лозарите и винарите - Трифон Зарезан, е влязъл в бита на народа ни. В никоя друга страна не се отбелязва такъв ден, породен от любовта към лозовите насаждения и искрящото вино. С него в началото на февруари се открива стопанската година в лозята с първата работа в тях - резимбата.

Във Вършец празникът Трифон Зарезан се отбелязва от дълги години без прекъсване и традиционно е очакван с нетърпение и от млади, и от стари.

И тази година на 14 февруари, Денят на лозаря и винаря оживи с песни, танци и духова музика площада пред сградата на Общината.

Шествие съпровождаше по централния градски площад царя на лозята, качен в писана магарашка каручка.

Кметът на община Вършец инж. Иван Лазаров, който е един от най-добрите винопроизводители в региона, енорийският свещеник на Вършец свещенооконом Петко Балджиев и царят на лозята - 78-годишният дългогодишен лозар и производител на домашно вино Янчо Иванов, заедно с внучето му Пепи, облечено в народна носия, заразяха символично лозата, посадена пред сградата на Общината специално за ритуала.

В традиционния конкурс за най-добро домашно вино, тази година бяха предоставени общо 39 проби, като претендентите при червените вина бяха 26, а при белите - 13. След дегустация на място и попълване на оценъчни карти със специални критерии, жури в състав: инж. агр. Георги Аврамов - председател и членове - инж. агр. Радослав Радков и Михаил Лазаров, определи победителите.

Призър при червените вина стана Антон Тошев, а негови подгласници - Димитър Петров и Николай Павлов.

В Монтана

С песни, танци и конкурс за домашно вино отбелязаха празника на лозаря Трифон Зарезан

С песни и танци на открито в центъра на Монтана и конкурс за най-добро домашно вино в града отбелязаха празника на лозаря и винаря Трифон Зарезан.

Граждани, фолклорни изпълнители и гости си наточиха безплатно вино от специално поставено за това буре и се веселиха дълго с пенливата течност и хубави мезета. В конкурса за най-добро домашно вино участваха 32 производители, които представиха 20 червени и 18 бели вина. Организаторите от Научно-техническия съюз в Монтана разгадаха грамоти на всички и награди на класираниите на призовите места. Победител при червените вина е Цветан Ангелов, който прави вино от 40 години.

Лом

Отбелязахме св.Трифон Зарезан

21 винопроизводители се състезаваха в конкурса за най-добро бяло, червено вино и розе, на празненството по повод Деня на лозаря в местността "Саговете". По традиция ломчани почитат Трифон Зарезан по стар стил, на 14 февруари.

При червените вина първо място спечели Владимир Костов. Второ място заслужи Иван Янкулов, а на трето място бе класирано виното на Сашо Николов.

Първа награда за най-добро бяло вино бе присъдена на Сашо Николов, второто място отиде при Йоана Любенова, а третото заслужи Катя Иванова.

Сашо Николов спечели първото място и в категория "розе", следван от Йордан Рангелов и Георги Милушев.

Кметът г-р Георги Гаврилов връчи на отличените винопроизводители грамоти и парични награди, осигурени от Община Лом. Представените вина се дегустираха и оценяваха от жури, в което участваха областният управител на Монтана Росен Белчев, общинският съветник Албена Иванова и Емил Иванов.

Празничен водосвет за здраве и плодородие отслужиха отец Нестор и отец Николай. "Трифон Зарезан е един от най-тачените празници в нашия край, открай време известен с много лозя и трудолюбиви стопани. Бъдете живи и здрави, нека бъдвите преливат от хубаво вино, нека годината бъде плодородна и да има добра реколта! И нека Бог да бди над Лом, Бог да пази България!" - пожела кметът г-р Гаврилов, който символично заряза лозя и поля с вино за здраве и плодородие. Гости на празненст-

В категорията за най-хубаво домашно бяло вино първото място завоюва Георги Ерменков от с. Долно Озирово, второ - Красимир Кръстев и трето - Димитър Петров. Победителите в двете категории получиха парични награди и грамоти от кмета на община Вършец.

Празникът беше съпътстван от изпълнения на ученически духов оркестър "Дефилър" с ръководител Николай Пеев, на момичетата и момчетата от танцов състав "Северняче" при СУ "Иван Вазов" с хореограф Невена Стоянова, на мъжката вокална група "Българи" към НЧ "Христо Ботев-1900" с ръководител Велислав Таралански.

От бурето на централния площад се лееше руйно вино - собствено производство, предоставено от кмета на общината инж.Иван Лазаров, а веселието и доброто настроение се допълваха от ароматно ухаещата скара, приятелските разговори и закачки, наздравичите за добър берекет през тази година и от пожеланията да се съхрани жива традицията на празника, в който са събрани и любовта към земята, и магията на виното, която сближава хората и присъства в живота ни от хилядолетия.

вото бяха областният управител Росен Белчев, председателят на Общинския съвет Христина Христова, заместник-председателят Нина Петрова, заместник-кметовете Хилда Владимирова и Стефан Панталеев и общински съветници.

Ритуалът по избор на цар на лозата изпълни ДЮФА "Хорце" към НЧ "23 септември" - Лом, с ръководител Венислав Рафаилов. Ученици от Общинския клуб "Екология и опазване на околната среда", с ръководител Румяна Цветева, подариха на хората валентинки. За доброто настроение допринесе и духовият оркестър "Ритмус".

Д-р Даниела Стоянова
общопрактикуващ лекар,
специалист по
обща медицина

Всеки работен ден
от 8,00 до 13,00 часа

**Набира
пациенти**

Тел. за контакти:

096 389 346

„АПОЛОН-21“ ООД

Монтана
ул. „Цар Борис III“ № 11
Поликлиника, кабинет 106

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

20 ч Св. Лъв, еп. Катански. Св. Агатон, папа Римски. Св. свщмчк Сагок, еп. Персийски и 128 мъченици с него. Преп. Плотин. Прпмчк Силвестър, Йона, Давид и др.

21 п Преп. Тимотей. Св. Евстатиий, архиеп. Антиохийски

22 с Намиране честните мощи на св. мчци в Евгения. Мчк Маврикий и 70 война с него (Задушница)

23 н Неделя Месопустна (Месни заговезни). Св. свщмчк Поликарп, еп. Смирненски. Преп. Александър, първоначалник на обителта на незаспиващите. Гл. 3, утр. ев. 3, ап. 1 Кор. 8:8-9:2 (с. 317), лит. ев. Мт 25:31-46 (Туп. с. 418)

24 п * 1-во и 2-ро намиране честната глава на св. Йоан Кръстител (Туп. с. 225, т. 1)

25 в Св. Тарасий, архиеп. Константинополски

26 с * Св. Порфирий, еп. Газки. Св. мчк Севастиян. Св. Серафим, Софийски Чудотворец (Службата е великопостна) (Блажи се риба и млечни храни)

Пчеларството е себераздаване и постоянни грижи

Павел ПЕТРОВ

За шестнадесета поредна година на 13 февруари пчеларското дружество "Нектар" в Мездра спретна изложба-базар на мед и пчелни продукти по случай празника на пчеларите - Св. Харалампи (10 февруари).

Организатори бяха пчеларско дружество "Нектар", община Мездра и Общинска служба "Земеделие". В пчеларското изложение се включиха четирима от най-изявените пчелари в нашия край. Те представиха богато разнообразие от мед, в това число прополис, пчелен и цветен прашец, клей и прополисова тинктура. Най-възрастния сред тях беше 84-годишният Васил Георгиев - Кожухара, който заедно със сина Огнян и снаха си Росица имат 4 пчелина със 160 пчелни семейства, които отглеждат в Ослен Криводел, Мездра, и Лук, Иван Братинов с 20 кошера в Лютиброд и Горнокрименския Веслец, Атанас Нанов - 15 бр. в с. Пудрия и Илия Иванов с 50 кошера в село Лютиброд.

За мото на изложението отново бяха използвани поучителните думи на гениалния Алберт Айнщайн: "Спасим ли пчелите, спасяваме и себе си".

На откриването на изложбата присъстваха зам.-кметът на Общината инж. Николинка Кътовска, председателят на Общинския съвет Яна Нинова, секретарят на Общината инж. Светлана Мицева, началникът на Общинска служба "Земеделие" Петър Мазнев и общинския съветник Галя Василева. По стар обичай те опитаха пита с мед.

Инж. Кътовска поздрави пчеларите за техния всеотдаен труд, като им пожела благодатна година и плисна менче с вода за успех.

Иван Братинов награди с благодарствена грамота зърнопроизводителя от Долна Кремена Пламен Цолов за проявените грижи по опазване на пчелите и пчелите и пчелните семейства. Галя Василева съобщи за гражданската инициатива на група съветници под наслов "Да спасим пчелите", целта на която е да се засадят стотици мегоносни дървета през годината.

Присъстващите на изложбата имаха възможността да опитат богата селекция от липови, акациеви, манови и билкови видове мед, както и продукти, направени по специални семейни рецепти.

Светът и човечеството

Сталин - човек, политик, победител

Георги ПЕТРОВ

Човечеството отбеляза 140-та годишнина от рождението на Йосиф Висарионович Сталин. Този човек е направил много за хората по света и няма равен на себе си.

Роден и израснал в много бедно семейство, Йосиф Джугашвили разбира, че живота на хората трябва да бъде променен. Затова твърде млад започва революционната си дейност и става един от най-близките съратници на Ленин, а след неговата смърт поема ръководството на новосъздадения СССР.

Целият си живот Сталин посвещава на служение на народа, на неговото материално и културно развитие, а не за лично благодетелстване.

Под негово ръководство животът на гражданите на Съветския съюз се подобрява и трудещите се неслучайно го наричат "баща на народа".

Как успя да развие индустрията на Съветския съюз, какви фабрики и заводи се изградиха под негово ръководство в Москва, Челябинск, Нижни Новгород, Магнитогорск, Сталинград...?

Сталин превърна страната на Съветите в модерна държава - фактор в световната икономика, култура и с респектираща военна мощ. Той възстанови и модернизира селското стопанство, разви атомната енергетика и космическите технологии, а победата във Великата отечествена война доказа неговите безспорни качества на държавник, политик, военачалник.

Понякога едни и същи събития се явяват в различна светлина на съвременниците и идущите поколения, когато ги визират в историческа перспектива. Съвременници сме на съдбовните промени в живота на планетата. Промениха се идеологията, социалната среда, човекът, съзнанието му. А не загубяха ли сърцата ни? Думите не станаха ли безмилостни, мислите ни - по-хладни, а делата ни по-пресметливи?

Нека освободим собственото си съзнание от всички предразсъдъци, заблуди, когато четем написаното в тази книга, за да достигнем до обективната истина за Йосиф Висарионович. Великата сила - СССР се разпадна, но Русия не умря, а тя се прероди в историята и най-важното - работи, като подкрепя всяко добро начинание в името на човечеството. Безсъмнение рано или по-късно истината ще възтържествува, а Йосиф Висарионович Сталин ще остане на достойното си място в историята на Руската държава, той безспорно е повече от достоен за това.

Надявам се, когато прочетете и последните страници от книгата, да направите и правилния си избор, че мира е условие за благоденствие и културен възход.

А, без победата над фашистка Германия и Япония във Втората световна война от СССР, САЩ и Великобритания, това можеше ли да се случи... ?

"Силата на руския народ не е в неговата численост или организираност. Силата на русия народ е в способността да ражда личности с мащаба на Сталин. По своите политически и военни качества, Сталин далече превъзхожда и Чърчил и Рузвелт. Той е единственият световен политик достоен за уважение.

Съветските войски освободиха от нашественици Североизточен Китай, Северна Корея, Южен Сахалин и Курилските острови. На 2 септември 1945г. Япония се предаде. Опасността от агресията в Далечния Изток беше премахната. Победата на Червената армия дойде с много висока цена. Войната отне живота на близо 27 милиона съветски хора. Но, Съветския съюз не само оцеля в такава ожесточена война, но и победи фашизма, защото войната беше всенародна.

Втората световна война бе най-големият военен сблъсък в историята на човечеството. Тя продължи 6 години, като в редиците на въоръжените сили бяха мобилизирани 110 милиона души.

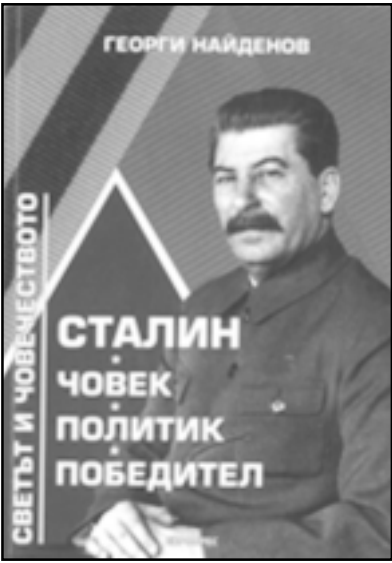
Съветската държава отчита високо личния принос на Сталин за Победата. Затова той бе удостоен със званието "Герой на Съветския съюз". Награден бе с два ордена "Победа" и "Суворов - I степен". Също така на маршал Йосиф Висарионович Сталин бе присъдено най-високото войнско звание - Генералисимус на СССР, със специална заповед.

В чест на победата над Германия във Втората световна война, насрочван на 24 юни 1945г. в Москва на Червения площад военен парад на Действащата армия, Военноморския флот и Московския гарнизон - парад на Победата.

От трибуната на Мавзолея на "Ленин", Сталин наблюдава парада заедно

с Вячеслав Молотов, Михаил Калинин, Климент Ворошилов, Семьон Будьони и други членове на ЦК на КПСС.

В парада участва и българска делегация, водена от военния министър Дамян Велчев и включваща още генералите Крум Лекарски, Иван Кинов, Владимир Стойчев, Иван Маринов и Тодор Тошев. Главнокомандващият Първа българска армия, сражавала се редом с Трети украински фронт, генерал Владимир Стойчев марширува заедно с маршал Толбухин и други маршали и генерали от Трети украински фронт на Светската армия.

Георги Найденов е доктор по право.

Роден е на 11 септември 1945 г. в Пловдив. През последните петдесет години е работил като журналист в регионални медии и като кореспондент на БТА в Пловдив и Москва. Бил е главен редактор и ръководител на южнобългарското бюро на агенция "София прес". Като специален кореспондент и пратеник е бил в Афганистан, КНДР, Монголия, САЩ, Китай, Швейцария, Йордания, Република Корея, Аржентина, Полша, Австрия, Латвия, Литва, Гърция, Турция, Казахстан и др.

Акредитиран е като журналист към ООН. Носител е на международни награди. Вписан е в Златната книга на фондация "Кенеди" за личния му принос към хората с увреждания. Автор е на статии, коментари, очерци, репортажи и интервюта за български и чуждестранни медии. Водил е лекционни курсове по "Право на ЕС", "Туристическо право", "Политика и дипломация", "Постконфликтно възстановяване", "Спортно право", "Дипломатически протокол и церемонии" и др.

Георги Найденов е пълноправен член на Петровската академия за наука и изкуство и на Международната академия по информатизация, с консултативен статут към ООН.

От 1996 г. е изпълнителен директор на фондация "Помогни на нуждаещите се".

Основател и директор е на международния филмов фестивал "Балфест" с мото: "Изкуство - Да! Насилие и тероризъм - Не!"

Президент е на Международната академия по журналистика - ЕВРОПРЕС, която подпомага пратениците на медиите в зони на военни конфликти, бедствия и кризи.

"Книга на спомените" е темата на петото издание на "Работилница за репортери"

Формата за регистрация е активна до 23 февруари 2020 г.

Община Монтана ще бъде институционален партньор на петото издание на ученическия конкурс-обучение "Работилница за репортери". Темата му тази година е "Книга на спомените". И през тази година конкурсът разширява своя обхват и дава възможност на все повече млади таланти да се включат в него. Кариерно ориентиране и досег до журналистическата професия ще получат ученици от 9. до 12. клас в над 30 училища на територията на 12 общини от Западна България.

Официалният старт на "Работилница за репортери 2020 - Книга на спомените" ще бъде даден на 27 февруари. Тогава участниците ще получат и първата от шестте творчески задачи, включени в тазгодишното издание на конкурса.

Желаещите да предизвикат себе си и да покажат своя талант пред широка публика, могат да се регистрират онлайн до 23 февруари на адрес: <http://bit.ly/Rabotilnitsa2020>

Ментори на учениците ще бъдат утвърдени специалисти в журналистическата професия и университетски преподаватели, а произведенията им ще бъдат оценявани от авторитетно жури.

За поредна година патрон на проекта е българският евродепутат Ева Майдел. По традиция, тя ще предостави и голямата награда за победителя в конкурса - пътуване до Брюксел и посещение на Европейския парламент.

Най-добрите участници ще получат редица награди от партньори на

проекта, сред които и журналистически стажове и гостувания в медии. Най-изявените единадесето- и дванадесетокласници, които желаят да продължат своето образование в журналистическа специалност, ще могат да се обучават в желана от тях дисциплина в катедра "Медии и обществени комуникации" на Университета за национално и световно стопанство (УНСС), без полагане на задължителния изпит по "Български език и литература". Приемът им ще се реализира само след събеседване.

"Работилница за репортери" е образователен конкурс, предназначен за ученици от 9. до 12. клас. Основните цели на проекта са да бъде стимулиран интереса на учениците към журналистическата професия, като се развият таланта и уменията им за творческо писане, да бъдат представени и популяризираны историческите, културните и природни богатства и икономическия потенциал на региона на западна България, както и да се подпомогне кариерното ориентиране и кандидатстване във висше учебно заведение на участниците в конкурса. Победители в досегашните издания на "Работилница за репортери" са: Василена Сайчева, ученичка от ПГ "Велизар Пеев", град Своге - победител в първото издание на конкурса през 2016-та; Симеон Симеонов, ученик от СУ "Проф. г-р Асен Златаров", град Годеч - победител в "Работилница за репортери 2017 - Разкажи за твоята България"; Ани Павлова, ученичка на ППМГ "Акад. Иван Ценов" и Теодора Александрова от ПЕГ "Йоан Екзарх", Враца - победители в третото издание на конкурса "Работилница за репортери 2018 - Родова памет" и Елина Алипиева от ПЕГ "Йоан Екзарх", Враца - победител в "Работилница за репортери 2019 - Пътя към дома".

За кожата на един учител

Диана СИРАКОВА

Напоследък зачестиха оплакванията на малчугани, тормозени от своите учители. Едно дете във Вигин отказа да ходи на училище, понеже госпожата го пернала заг врата и му се скарала, че пише бавно. Друго пък съучениците му го наплювали, подккоросвани от учителката, а на друго място, друг учител, с друг вид насилие също се беше проявил. За днешното ни общество тази информация не е кой знае колко впечатляваща, като се има предвид, че нито е първа, нито ще е последна - по принцип насилието вече си е закономерна част от ежедневието.

И все пак има си и нещо смуцаващо в тези леко кампанийни оплаквания. Периодично ту докторите ягат бой от развилнели се пациенти, ту ученици се жалват от невротични и необузгани педагози.

Но гумата ни е за учителите. Да си учител днес е прилично платено, но далеч не е престижно!!! За това говори и фактът, че младите учители трудно се задържат в училище или пък изобщо не се и пробват в училище. Просто си търсят друга работа. И правилно постъпват. Защото това, което ежедневно се случва в училище е за хора не със здрави нерви, а с нерви въже-та!!! Ученик в начален курс си сваля гащите пред класа по време на урок, и то не веднъж, друг пък хлапак просто не може да седи на едно място и по време на час се разхожда из класната стая, съответно и по нервите на злощастния преподавател. Да не говорим за недоволните родители, връхлитащи в училище с цел саморазправа и още много и много подобни случки. Но да сте чули учител да се оплаче? Не!!! А и да се оплаче, гумата му не струва нищо. Защото нещата в училище са се разделили по естествен начин твърде неестествено - учителите - само със задължения, а учениците - само с права и то отлично осъзнати. И най-малкият хлапак е наясно, че каквото и да направи в училище, нищо няма да му се случи, защото е добре информиран, че ученикът носи парите в училище и по тази причина е неприкосновен - само намек за наказание и родителите веднага местят детето - и 1500 парички отпътуват към конкурентното гаскало!

На учителя не му остава нищо друго, освен да мълчи и преглъща горчивият си училищен делник - а той наистина е доста горчив - защото постоянно нещо се променя, нещо се изисква, бумашината е огромна, капризите на децата и родителите нямат граница, на всичкото отгоре трябва да обслужи и новите обществени нагласи, които често са в разрез със собственият му разум и морал, както и с това, което са го учили в университета. И само честно отвоюваната му заплата и гарантираната пенсия правят примирението по-приемливо.

А можеше да е малко по-иначе или съвсем иначе! Ако по времето на онази достойна и героична национална учителска стачка, освен за заплати, бяха повдигнали глас и за достойнството на учителя, то днес нещата щяха да стоят по друг начин. Много по-достойно!

БЪЛГАРСКИ ПОЩИ

ПЛАЩАНЕ

НА МЕСТНИ ДАНЪЦИ И ТАКСИ

В ПОЩЕНСКИТЕ СТАНЦИИ

Слово

e-mails: slovoplus@abv.bg, slovoplus@yahoo.com

Издател: ИК „Слово плюс“

Монтана, бул. "Пею Яворов" 1, БЦ "Огоста", ет 4

Параскева Маркова

Главен редактор

тел. 0876 307 732

Цветана Костова

първи зам. главен редактор

тел. 0879 577 469

Ненчо Славчев

зам. главен редактор

тел. 0885 708 703

Георги Петров

зам. главен редактор

тел. 0899 767 886

Печатница

“БГ Принт” - Враца

Екуп Враца

ул. „Цв. Кръстениякова“ 13

ОКС, 3000, п.к. 143,

тел.: 092 660 721

Екуп Монтана

3400, п.к. 133,

ул. „Пею Яворов“ 1

БЦ „Огоста“, ет. 4 офис 404

Екуп Вигин

тел.: 0889 399 349

0885 708 703

Издателска кооперация „Слово плюс“
членува в Кооперативен съюз - Враца

140 години от рождението на Трифон Кунев

Познатият и непознатият Трифон Кунев поетът, сатирикът, общественикът

Великан с детско сърце

Иван ВЪЛОВ

Какъв беше той - дълбоко лиричен поет, съизмерван с Димчо Дебелянов, Николай Лилиев, та дори и с Пенчо Славейков; сатирик и прозаик с таланта на Стоян Михайловски, Алеко и Чудомир, или публицистът общественик, самообреклъ се да служи на идеите на земеделското движение?

Точният

отговор би бил - всичкото, събрано заедно! Трифон Кунев е роден на 20 февруари 1880 година в с. Ълен, Луковитско. Баща му - Куньо Бояджиев, бил заможен селянин и като активист на Национално-либералната партия (стамболовисти) е избран няколко пъти за народен представител. След завършването на Априловската гимназия през 1897 г. бъдещият поет учителства четири години в родното си село. Пише стихотворения още от ученическите си години, но първите му публикации се появяват през 1902 г. в сп. "Демократически преглед". Написани са по народни мотиви и са озаглавени "Ой, невесто" и "Разговор". Докато учителства, младият литератор участва активно в дейността на читалището, като отделя много време за четене. Любимите му автори са Пушкин, Лермонтов и Тютчев, но четем, и то в оригинал, също френски поети и романисти!

През 1903 г. се записва студент по право в Софийския университет. Вече е автор на няколко десетки стихотворения, отпечатани в списанията "Мисъл", "Просвета", "Общо дело"... Насърчен от Яворов и Пенчо Славейков, събира тези си творби в стихосбирката "Песни" (1905). Поетите от кръга "Мисъл" приемат възторжено стихосбирката. Затова пък литературната критика в лицето на Владимир Василев, Йордан Бадев, Л. Бобевски, Ал. Гечев, Лео Коен и Димо Кьорчев дават противоречиви оценки - от обвиненията в епигонство до изпадането във възтора.

Периодът 1905-1907 г. е особено плодотворен за поета. В печата непрекъснато се появяват негови стихотворения. Той е престанал да пише повече по народни мотиви, изменил е изцяло стилистиката си в посока на музикалността, образността и пластиката. Появата на стихосбирката "Хризантеми" (1907), както и стихотворенията, които след близо две десетилетия ще влязат в "Зарници" (1926), предизвикват критиците да търсят мястото на автора им в съвременната българска поезия. Още през 1906 г. литературният историк и критик Димо Кьорчев посвещава две студии на творчеството на Трифон Кунев и го определя за "баща" на българския символизъм. В литературния печат можем да срещнем рецензиите на най-изявените критици през годините от първото десетилетие до 1946 г., когато по политически причини книгите му са инкриминирани. Той престава да пише стихотворения след 1907 г., но всяко преиздаване на стихосбирките му, включването на стихотворенията му в различни сборници и антологии дава повод за спорове и преоценки. По повод преиздаването на "Песни" П. Динеков пише в "Златороз" (1938), че Трифон Кунев е самотно явление в българската литература, че творбите му по фолклорни мотиви имат право на живот и пред-ставяват "ценен влог" в българската литература. В статията си "Към моралния баланс за 1938 г." (в. "Днес", 28.1.1939) писателят Г. Константинов доказва убедително, че поезията на Трифон Кунев ще запази своята съвременност. В своите ранни спомени, озаглавени "Моите приятели от кафене "България" и "Казиното", Симеон Радев разказва за съвместната им работа с Трифон Кунев във в. "Воля" и "Вечерна поща" и споделя: "Поезията му съм чел с наслада и много стихове от него пях в паметта ми..."

Стихотворенията на Трифон Кунев са включени в антологии на Д. Дебелянов и Дим. Подвързачов, Ив. Радославов и Ив. Карановски. Много от тях помества и Гео Милев в прецизните подборки на антологиите си "Жълтата роза" и "Българската поезия". Според него "Трифон Кунев е може би единственият чист тип на символист в нашата поезия: поет на есенните шумове и на примирението пред трепета на далечните и безгласни зарници..."

Ланчелото - изненадващото преобразяване на поета

През времето на студентстването си Трифон Кунев взема участие и в политическия живот като потомствен член на Народно-либералната партия. Тя е на власт за втори път между 1903-1908 г. Нейният лидер Димитър Петков, станал жертва на политическо убийство на 26 януари 1907 г., е заместен от г-р Никола Генадиев и като министър-председател. Опозицията в лицето на народняците и демократите спечелва изборите на 9 януари и свалят от власт стамболовистите. Новото правителство начело с Ал. Малинов си поставя за главна задача "да разчисти сметките си" с бившите властници. Народното събрание, в което има само един ге-путат стамболовист, назначава комисия, която да разследва "големите финансови злоупотреби" на бившите министри.

Един от забравените

Вече в опозиция, ръководството на стамболовистите извършва в кратки срокове реорганизация на партийния актив. На работа за борба срещу народняците и демократите са мобилизирани и млади, и стари. Не е отминат и Трифон Кунев. Д-р Н. Генадиев му казва (това съм чул от него), че партията много залага на него, за да постигне реабилитация пред наро-да, разобличавайки поведението на демократите и народняците. Както предишните им участия в управлението, така и сега. Това според ръководството на партията можело да бъде свършено най-резултатно чрез един нов вестник. Ето защо още в началото на април 1908 г. започва да излиза "Българска независимост" с главен редактор Трифон Кунев.

Още в първия си брой "Българска независимост" започва да публикува на челно място фейлетони срещу лидерите на новата власт. Вниманието на читателите е привлечено от рицарския псевдоним на техния автор ЛАНЧЕЛОТО. Изумлението в литературните среди е голямо, когато разбират, че зад този псевдоним е скрит един от най-лиричните поети. Основавайки се на факти, използвайки умело фейлетонната закачка, хапливия хумор, пародията и с всички други съществуващи средства, Ланчелото прави "на мат и маскара" политическите си противници. Обект на изобличителната му сатира са личности като Михаил Маджаров, Тодор Тодоров, Стефан

Бобчев, Ив. Ев. Гешов, Григор Начов, та дори и Иван Вазов и Михалаки Георгиев... Читателите на вестника се увеличават. Расте с всеки нов сатиричен разказ и известността на Ланчелото. Вестникът спира съществуването си през декември същата година. Публикуваните в него сатирични портрети изли-зат в самостоятелна книга през 1910 г. Заглавието "Конско евангелие за народняците" отговаря на съдържанието.

Забележително за тази книга са още две особености. Първата е, че шаржовете към текста са на Александър Божинов. Втората е, че Трифон Кунев за първи път е изрисуван с широкополото бомбе, с което читателите ще го виждат на кориците на книгите му, във вестници и списания. Първото бомбе, което писателят е сложил на главата си, му е подарено от Яворов.

В центъра на литературната бохема

След закриването на в. "Българска независимост" Трифон Кунев работи като съредактор на Симеон Радев във вестниците "Воля" и "Вечерна поща". Участва като запасен офицер и в трите войни - Балканската, Междусъюзническата и Първата световна война. Разочарован от старите политически партии, преживял дълбоко националната катастрофа (войнишките бунтове, Радомирската република, изгонването на Фердинанд), влиза в редовите на Земеделския съюз. Оттук нататък той нито веднъж до края на живота си няма да измени на убеждението, че "писател, който се занимава с политика, трябва да бъде близо до народа, да споделя неговата участ".

През годините на самостоятелното земеделско управление Трифон Кунев сътрудничи активно на земеделските издания. Това е и периодът, когато създава хумористичните си разкази, които събира в двете части на книгата "Весели злополучия" (1919 и 1922 г.). Много от тези разкази са писани още преди войната и са печатани във в. "Воля", "Вечерна поща", "Вестник на вестниците", "Дунавски вестник", "Оранжев смях"... Обект на неговия присмех са аморални типове на обществото, мошеници и лицемери...

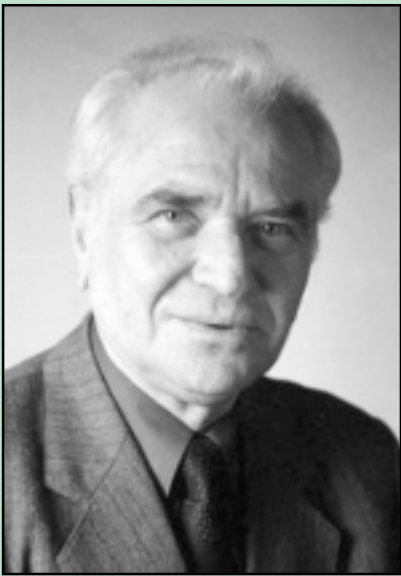
След извършването на военнафашистки преврат на 9 юни 1923 г. срещу правителството на БЗНС Трифон Кунев е арестуван в V полицейски участък. Там той написва в народен стил поемата си "Песен за Ал. Стамболийски", убит на 14 юни 1923 година. Поетът отново е арестуван след атентата в черквата "Св. Неделя" и само по някаква щастлива случайност остава жив. Бил е в една килия с Гео Милев, Йосиф Хербст, Сергей Румянцев. През 1930 г. в интервю с Трифон Кунев, посветено на 50-годишнината от рождението му, което е отпечатано във в. "Литературен глас", писателят Хр. Бръзцов е имал основание да напише: "Никои български писател не е лежал толкова пъти в затвора и не е минавал толкова често за комита по перо..." Пророчески думи, защото на Трифон Кунев е било съдено между 1934 и 1952 г. още четири пъти да бъде принудително въдворяван на местожителство и три пъти да лежи в затвора...

Малко известен е този факт, че наред със Стоян Омарчевски личен принос има и Трифон Кунев за непрекъснато проявяваните - морални и материални - жестове от правителството на Ал. Стамболийски към писателите и другите дейци на националната ни култура: честването на Иван Вазов и Ст. Бобчев, отпускането на лични доживотни пенсии, даването на помощи, изпращането на писатели в дипломатическите мисии...

Какво е било мястото на Трифон Кунев в творческата общност, свидетелства негов съвременник: "Познавах го повече от софиянците и най-вече пощенските раздавачи. Той получаваше огромна кореспонденция и една част от писмата бяха адресирани: "До г-н Трифон Кунев (ЛАНЧЕЛОТО)". Шаржът на Ал. Добринов "Писателското кафене" "Цар Освободител", където Трифон Кунев е на преден план, заобиколен от приятелите му - писатели и художници, потвърждава известността му през 30-те и 40-те години на миналото столетие.

Продължава в следващия брой

Поетичен салон

Матеи ШОПКИН

Към земята 2020

А аз докрай се посвещавам на теб, земя благословена, че ти си моя чест и слава, и свидна люлка, и вселена.

Каквото и да става с мене сред грома на ветровете, ще помня буйното горене на твоя дух през вековете.

Ще помня твоите люти рани от петвековната верига и с твоите горди полобрани душата ми ще се въздига.

И ще лети из необятата с крилете на щастлива птица, и в мойта песен недопята ще си божествена светица.

Над пепелища от забрава ще светиш ти, земя родена, че ти си моя чест и слава, и свидна люлка, и вселена.

Устрем

Далечен съм е башината стряха, скъп спомен - детските ми времена. Годините без милост наежаха и върху моите мъжки рамена.

И аз се движа бавен и приведен, и цялата вселена ме гнети, и чувствам как животът ми е беген без пориви, без вяра и мечти.

Но ненадеен вихър ме подема и в тежката и тъжна тишина, гочувам ясен шум от чернозема на Дунавската рогна равнина.

Усещам ведър полъх от Балкана, въздигнал белоснежни върхове и всичко става песен, увенчана от светли многоцветни ветрове.

Какво да кажа повече, не зная! Аз целият съм устрем поривист и радостен пътувам към безкрая на моя бял и недописан лист.

Майчин благослов

Като божествена награда сред този вечен кръговрат, душата ми е още млада и моят дух е още млад.

Тревожен, бодър, отговорен, познат и подвиг, и погром, но не погубих своя корен и не разлюбих своя дом.

Безумни бури се извиха над моя светъл земен Ден, но те докрай не ме сломиха и аз не паднах победен.

И през покрусите и несгоди вървя сърдечен и суров, и с обич винаги ме води добрият майчин благослов.